

Gjæld o. s. v., men dette hele Forhold er saa væsentligt, at det, især ved Siden af Indbetalingen af Indtægterne i Amtstuerne og Udbetalingen af Gagerne derfra, nødvendigvis bestemt og klart burde udtales, hvorved der ogsaa vilde paastrænge sig Nødvendigheden af Bestemmelse om den hele Bestyrelse af og Redegjørelse for den samlede Fond, da Amtstuerne kun vilde have Oppebørselen og Udbetalingen for det enkelte Distrikt. Naar det nu hedder, at der ei kan raades „over de saaledes for Folketirken indvundne Beløb“ uden Rigsdagens Samtykke, saa synes det vistnok i Udtrykket „for Folketirken indvundne“ antydet, at Rigsdagens Samtykke ikke skal eller bør søges eller gives til nogen Anvendelse udenfor Folketirkens egne Diemed; men ogsaa dette burde uidentivt, hvis vi opfatte Lovudkastets Mening og Stræben rigtig, ikke blot være sagt ligefrem, men tillige den i Motiverne antydede nærmeste Bestemmelse (Forbedringen af andre, for ringe aflagte geistlige Embeder) udtrykkelig og bestemt være angiven i Loven, hvormeget endog Spørgsmaalet om de kirkelige Indtægters Beskaffenhed i streng retlig Forstand ønskedes undgaaet. Forholdet med Hensyn til Kirkefondens Dannelse og Anvendelse bliver nu efter Lovudkastet det vistnok noget besynderlige, at Kongen alene bestemmer, om overhovedet Embeder skulle sættes paa fast Gage, hvorvidt og hvilke Afdrag der skulle skee fra større Embeders Indtægter, altsaa tilveiebringer Kirkefonden, hvorimod Rigsdagen medvirker til dens Anvendelse, og at Kongen ved et Skjøn om, hvilket Afdrag Kalbene kunne taale, fastsætter Embedsindtægternes Maximum, hvorimod Rigsdagen kan negte eller nedsætte Tilskud til mindre Kalb. Skulde nu Rigsdagen heri negte, hvad Regjeringen ansaae for billigt og nødvendigt, eller overhovedet ville hindre Kirkefondens Anvendelse til kirkelige Formaal, har Kongen det efter Lovudkastets Udtryk (kan fastsætte) i sin Magt at standse og afbryde hele Foranstaltningen og affære al videre Tilvært af Kirkefonden, medens de een gang bestemte og ikke anvendte Afdrag maae opsamles; thi en Ret for Kongen til atter at lade Afdragene ophøre til Gunst for de Embeder, hvorfra de vare tagne, lader sig neppe udlede af Udkastets Ord. Men

det maa uidentivt indrømmes, at en saadan Standstning og Afbrydelse af en oprindelig fra Regjeringens Side foreslaaet og for et vist Antal Kalb gennemført Foranstaltning vilde være en yderst uheldig Bending og en yderst betænkelig Løsning af en Meningsforskjel. At de Kalb, som Kongen satte paa Pengeløn uden videre Afdrag end det, der krævedes til Dækning af Rentetab og Omkostninger, maatte beholde denne Løn uden Bevilling af Rigsdagen (der kun er antydet for de i Kirkefonden indgaaede Afdrag), forudsætte vi at være Udkastets Mening, skøndt det vel kunde siges tydeligere. Men ligesom den ucontrollerede Fastsættelse af det til Dækning af Rentetab og Oppebørselsudgifter bestemte Afdrag i sig selv er noget anomal, saaledes vil navnlig Godtgjørelsen til Statens Oppebørselsembedsmænd (§ 5) let kunne give Anledning til Indblanding og Strid. Da det fremdeles neppe kan antages at være Meningen, at der i en lang Række af Aar efterhaanden skulde forelægges særskilte Lønningslove for de Embeder, hvis Løn trængte til Forbedring og til hvis Forbedring der i Aarets Løb var tilveiebragt Midler, vilde Lønningsforbedringen ligesom andre Anvendelser af Kirkefondens Indtægter sandsynligvis blive foreslaaede i de aarlige Finantslove, og der fremkom altsaa det Forhold, som Landsstinget med fuld Ret bestemt har udtalt sig imod, at en Lønningslov (og her en af de allermeest omfattende) indføres i Finantsloven, og det saaledes, at Lønningsloven stykkevis og efterhaanden fremkom i mange Aars Finantslove, hvorved foruden den eensidige Indflydelse, Lønningsloven undergaves, al Eenhed og Conseqvens i den vilde gaae tabt, ethvert Grundlag i almindelige Regler og i Overblik over Midlerne i deres Heelhed i Forhold til Kravet savnes. Naar iøvrigt i Udkastet Nødvendigheden af Rigsdagens Samtykke til Anvendelse af de for Folketirken ved Afdrag i nogle Embeders Indtægt indvundne Beløb begrænses ved Tilføielsen: „inden anden Bestemmelse tages“, er det i sig selv en, som det synes, ørkesløs Form ved en Lovbestemmelse at bemærke, at den kun gjælder, indtil anden Bestemmelse tages, og der vindes ved disse Ord ingen Sanction for den i Motiverne udtalte